

M. Kir. posta

[Látó, 2012. június]

Magyar királyi postán
magyar királyi bélyeg,
anyámék néhány évig
magyar világban éltek.

Alig volt négy esztendő,
mégis sokszor beszéltek,
hogy nem messzire tőlük
kettészakadt a térkép.

Ők szerencsére éppen
a jó oldalra estek,
apámat besorozták,
s láthatta Budapestet.

Még nem ismerték egymást,
anyámat Kolozsvárott
morézni tanították,
ő is világot látott...

S hogy beteg volt a lába,
hazaküldték apámat,
sokszor fájtatta később,
és elég könnyen fáradt.

Anyám postáskisasszony?
Nevetni tudnék rajta,
de mostanában már nem
vagyok nevetős fajta.

Régebb sokat kacagtunk,
amikor elmesélte,
hogy milyen különös volt
akkor a világvége.

A sírás nem segített,
hát inkább csak neveltünk,
hogy itt vagyunk még mindig,
s tán máshol kéne lennünk.

Mert légiriadó volt,
és már vonatra ültek,
s a hasadozó égen
nagy bombázók repültek.

Idő előtt kiindult
a vonat Kolozsvárról,
rázkódtak, kanyarogtak,

és féltek a haláltól.

Az állomás már égett,
s az ég le sem szakadt még,
úgy tűnt, megölnék engem,
mielőtt megfogannék.

Nem volt ahova bújni
a rémült szerelvényben,
s a nyílt pályáról nézték,
hogyan ördög van az égből.

Mégis megúsztam akkor,
pedig még nem is éltem,
idegen gyermek sírás
volt csak anyám szívében.

S magyar királyi rend volt
abban a szörnyű bajban,
ernyőjét elvesztette
a pokoli zavarban,

de majd Sepsiszentgyörgyön,
mikor végül leszálltak,
bejelentette, persze,
az eltűnt értéktárgyat,

s csodák csodája, néhány
nap múlva hazahozta
anyám esernyőjét a
magyar királyi posta.

Nem a tragédiáért,
csupán ezért mesélte,
s volt a szemében egy kis
magyar királyi béke.

A világ már esett szét,
s még működött a rendszer,
mert meghaltunk talán, de
az ernyőnk nem vészett el.

(Apám egy konyhaszéken
a lábát borogatta,
káromkodott, s attól félt,
valaki kirúgatja.)

Bombáztak összevissza,
bombáztattuk magunkat,
de ernyőnk kinyitottuk,
s a bombák arra hulltak.

Magyar királyi rendből

csak egy király hiányzott,
majd boríték sem volt már,
s a bélyeg is elázott.

Vidám postáskisasszony
morzézik fent a mennyben,
s mint talált tárgyat, úgy néz
most onnan fentről engem.

(Apám egy égi széken
a lábát borogatja,
káromkodik, s attól fél,
egy angyal kirúgatja.

Anyám ha megpihenhet,
ahelyett hogy ledőlné,
inkább egy könyvet olvas:
Szent Péter esernyője.)

Marosvásárhely, 2012. január 24.
KÖLTŐK

Mióta verset írok,
már-már idéetlen tréfa,
hogy a keresztapámat
úgy hívták: Költő Béla.

Nagynéném férje volt ő,
és tényleg összehordott
időnként annyiféle
valószerűtlen dolgot.

De mit sem számított ez,
mert úgyis mindenképpen
Költőként szerepelt ő
a keresztlevelében.

És arrafelé volt még
néhány család poéta,
családfájuk is volt tán,
csak nem volt hozzá létra.

Így hát fogadjuk el, hogy
olyan ez, mint a többi,
kovács, szabó vagy borbély,
és ki a verset költi.

Igaz, hogy nem lépett be
sohasem a közönsébe,
s csak két ökrével társult,
nem állt másokkal össze.

Néha a két ökörnek

ostorral odamondott,
nézte a falu népe
a magányos bolondot.

Erdőre mentünk ketten,
vacogtam pirkadatkor,
a fák között sötét volt,
de fénylett kint a vackor.
Fanyar idők lehettek,
éppen, mint a vadalma,
mégsem magától hagyta
az ellenállást abba.

Jövőnek dolgozott-e?
Vagy inkább csak a múltnak?
Már elrothadt a vackor,
s a vadalmák lehulltak.

Mert végül is megunták,
hogy folyton dirmeg-dörmög,
és elvették a földjét
s a két szomorú ökröt.

A vasútállomáson
takarított naponta,
s mint erdőről a vackort,
onnan is hazahordta,

amit csak elhullattak,
vascsavart, dróttekerceset,
s őrizte mindhalálig,
akárcsak én a verset.

Még úgy gondoltam akkor,
hogy micsoda bolondság,
ládában gyűjti össze
egy külön a koloncát.

Pedig lehet, hogy közben
egy mozdonyra valója
kitelhetett belőle,
s azzal ment el dohogva.

Most már beülnék ismét
egy rossz szekérderekba,
de hol van Költő Béla,
s hol van vastartaléka?

Marosvásárhely, 2012. február 23.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat